

RETTENS DOM (Femte Afdeling)
30. marts 1993 *

I sag T-4/92,

Evangelos Vardakas, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved E. Lebrun og under den mundtlige forhandling ved advokat E. Boigelot, begge Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent G. Valsesia og A. M. Alves Vieira, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 11. februar 1991 om ikke at udbetale udlandstillæg til sagsøgeren,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.P.M. Barrington, og dommerne K. Lenaerts og A. Kalogeropoulos,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 11. februar 1993,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgeren blev den 1. januar 1991 ansat af Kommissionen med henblik på at gøre tjeneste i Bruxelles som midlertidigt ansat i lønklasse A2. Bruxelles blev fastsat som ansættelsessted. Den 1. maj 1991 blev han udnævnt til tjenestemand.
- 2 Mellem den 1. januar 1984 og ansættelsestidspunktet arbejdede sagsøgeren i Bruxelles som generalsekretær ved Den Europæiske Standardiseringsorganisation (herefter benævnt »CEN«).
- 3 Før sin ansættelse forhørte sagsøgeren sig hos Kommissionens tjenestegrene, om CEN kunne anerkendes som international organisation i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a), i bilag VII til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), hvilket ville give ham ret til det i denne bestemmelse fastsatte udlandstillæg.
- 4 Ved skrivelse af 18. oktober 1990 fik han følgende svar: »Spørgsmålet om Deres ret til udlandstillæg er blevet behandlet af Personaleafdelingen. CEN anerkendes ikke som international organisation i henhold til artikel 4 i vedtægtens bilag VII.«
- 5 Ved skrivelse af 19. november 1990 meddelte sagsøgeren, at han ved sin tiltrædelse af tjenesten ville samle og fremlægge alle relevante dokumenter med henblik på fornyet behandling af spørgsmålet om, hvorvidt CEN kan betragtes som international organisation i henhold til artikel 4 i vedtægtens bilag VII.

- 6 Ved skrivelse af 11. februar 1991 meddelte chefen for afdelingen »Individuelle Ret-tigheder« sagsøgeren følgende:

»Jeg har forelagt de dokumenter, De fremlagde ved tiltrædelsen af tjenesten, for chefen for afdelingen 'Vedtægt og Disciplin' med henblik på udtalelse og fornyet undersøgelse af Den Europæiske Standardiseringsorganisations status for at få afgjort, om der er tale om en international organisation efter det kriterium, der blev opstillet af administrationscheferne den 30. maj 1986, og hvorefter 'organisationer, der opfylder det ene kriterium, at være oprettet af stater eller af en organisation, der selv er oprettet af stater, skal anses for en international organisation i henhold til artikel 4 i vedtægtens bilag VII'.

Han har svaret benægtende, og jeg må derfor desværre meddele Dem, at De ikke opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1, andet afsnit, litra a), i ved-tægtens bilag VII, for at være berettiget til udlandstillæg.«

- 7 Den 2. maj 1991 indbragte sagsøgeren klage i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, over afgørelsen af 11. februar 1991.
- 8 Denne klage blev afslået ved skrivelse af 18. oktober 1991, som sagsøgeren modtog den 23. oktober 1991.
- 9 Dette er baggrunden for, at sagsøgeren ved stævning indgivet til Rettens Justits-kontor den 22. januar 1992 har anlagt denne sag. Den skriftlige forhandling er for-løbet forskriftsmæssigt. På grundlag af den refererende dommers rapport har Ret-ten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse.
- 10 Parterne har fremsat deres mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i rets-mødet den 11. februar 1993.

Parternes påstande

11 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Sagen fremmes til realitetsbehandling, og sagsøgeren gives medhold.
- 2) Sagsøgtes afgørelse af 11. februar 1991, hvorved sagsøgeren nægtes ret til udlandstillæg, og sagsøgtes afslag på sagsøgerens klage herover annulleres.
- 3) Sagsøgte dømmes til at betale udlandstillæg fra den 1. januar 1991 efter fradrag — for tiden før den 1. januar 1991 — af det beløb, der er blevet tildelt sagsøgeren som særligt udlandstillæg, med tillæg af renter 10% p.a., fra udlandstillæggets månedlige forfaldsdatoer til betaling finder sted.
- 4) Sagsøgte dømmes til at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

Parternes anbringender og argumenter

12 Sagsøgeren har fremført to anbringender til støtte for sine påstande. Det første vedrører tilsidesættelse af vedtægtens artikel 110. Det andet tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII.

Det første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 110

Parternes argumenter

- 13 Sagsøgeren har anført, at vedtægtens artikel 110, stk. 2, ifølge hvilken enhver almindelig gennemførelsesbestemmelse samt alle ordninger, der vedtages ved fælles aftale mellem institutionerne, kun kan gøres gældende over for personalet, såfremt de på forhånd er bekendtgjort for personalet, er blevet tilsidesat, idet administrationschefkollegiets konklusion af 28. maj 1986 (herefter benævnt »konklusion af 28. maj 1986«) hverken er blevet offentliggjort eller meddelt personalet.
- 14 Efter sagsøgerens opfattelse kan konklusionen af 28. maj 1986 i henhold til vedtægtens artikel 110, stk. 2, ikke gøres gældende over for ham, og afgørelsen af 11. februar 1991, som bygger på denne konklusion, må derfor annulleres.
- 15 Kommissionen har svaret, at konklusionen af 28. maj 1986 blot er en fortolkning, som fællesskabsinstitutionernes administrationschefer har foretaget af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII. Administrationscheferne har fastlagt ensartede kriterier for, hvornår en organisation har international karakter. Der er således ikke tale om en »almindelig gennemførelsesbestemmelse« eller »ordning« i den i vedtægtens artikel 110, stk. 2, anvendte betydning.

Rettens bemærkninger

- 16 Retten må fastslå, at der i den administrative klage hverken direkte eller indirekte henvises til nogen tilsidesættelse af vedtægtens artikel 110, stk. 2, hvilket sagsøgeren da også har erkendt i retsmødet. Men efter fast retspraksis skal de for Retten nedlagte påstande i sager anlagt af tjenestemænd have samme genstand som de i klagen anførte, og der må kun fremsættes indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, selv om disse indsigelser for Retten kan uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som står i nøje forbindelse med den (se bl.a. Domstolens dom af 20.5.1987, sag 242/85, Geist mod Kommissionen, Sml. s. 2181, præmis 9, og af 26.1.1989, sag 224/87, Koutchoumoff mod Kommissionen, Sml. s. 99, præmis 10, samt Rettens

dom af 29.3.1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 8 ff.). Det fremgår ligeledes af fast retspraksis, at spørgsmålet om overensstemmelsen mellem klagen og stævningen er en procesforudsætning og derfor skal efterprøves af Retten af egen drift (se bl.a. ovennævnte Alexandrakis-dom).

- 17 Heraf følger, at det første anbringende må afvises fra realitetsbehandling.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII

Parternes argumenter

- 18 Sagsøgeren har gjort gældende, at konklusionen af 28. maj 1986 er en tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, fordi den fortolker begrebet »international organisation« for snævert, idet den opstiller en yderligere betingelse, der ikke er fastsat i nævnte bestemmelse, nemlig at den pågældende organisation ikke alene skal være international, men også offentlig.
- 19 Sagsøgeren har anført, at hans opfattelse af, at konklusionen af 28. maj 1986 er ulovlig, bekræftes af baggrunden for undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, således som det fremgår af Domstolens dom af 15. januar 1981 (sag 1322/79, Vutera mod Kommissionen, Sml. s. 127, præmis 8). Ifølge denne dom er det afgørende ikke, om den pågældende internationale organisation er offentlig, men om tjenestemandens tilknytning til tjenestestedet har varig karakter.
- 20 Ifølge sagsøgeren er der således intet, der kan begrunde en forskelsbehandling mellem den tjenestemand, der som han selv arbejdede for en såkaldt privat international organisation, og den tjenestemand, der i sit fremtidige tjenesteland arbejdede for en offentlig international organisation som omhandlet af konklusionen af 28. maj 1986.

- 21 Sagsøgeren har anført, at dette så meget mere gælder, når der er tale om en international organisation, som bl.a. af stater og overnationale organisationer har fået pålagt opgaver af almen interesse. Herved har sagsøgeren understreget, at efter oprettelsen af EKSF blev det europæiske standardiseringsarbejde i stålsektoren i første omgang udført direkte af EKSF's tjenestegrene, inden det (i 1986) blev overdraget CEN i henhold til en særlig protokol. Han har anført, at CEN's medlemmer er de nationale standardiseringsorganisationer for stålsektoren, som udpeger cheferne for de nationale repræsentationer. Sagsøgeren har tilføjet, at CEN blev anerkendt som europæisk standardiseringsorgan ved Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT L 109, s. 8), og at CEN i november 1984 underskrev et særligt memorandum om samarbejdet med Kommissionen. Endelig har sagsøgeren anført, at CEN ved Rådets resolution 85/C 136/01 af 7. maj 1985 om en ny metode i forbindelse med teknisk harmonisering og standarder (EFT C 136, s. 1) er blevet bemyndiget til at vedtage europæiske standarder, der fortolker de »væsentlige krav«, der er fastsat i Rådets direktiver. CEN har på grundlag af denne resolution og de efterfølgende direktiver af Kommissionen fået bemyndigelse til at udarbejde ca. 1 000 europæiske standarder.
- 22 Sagsøgeren har heraf udledt, at CEN i betragtning af sit formål og sin rolle er en offentlig international organisation, og at CEN derfor har »offentlig karakter efter sin funktion«.
- 23 Sagsøgeren har tilføjet, at i modsætning til, hvad Kommissionen hævder, bekræfter Domstolens dom af 31. maj 1988 (sag 211/87, Nuñez mod Kommissionen, Sml. s. 2791) hans fortolkning af artikel 4, stk. 1, litra a), sidste punktum, i vedtægtens bilag VII, idet Domstolen dér fastslog, at denne bestemmelse ikke fandt anvendelse i et tilfælde, hvor en tjenestemand, skønt han arbejdede for en ambassade i sit fremtidige tjenesteland, allerede havde varig tilknytning til dette land, fordi han i lang tid havde haft varig bopæl og udøvet sit erhverv dér. Domstolen har således tillagt kriteriet varig tilknytning til tjenestelandet større vægt end kriteriet om arbejde udført for et andet land.

- 24 Sagsøgeren har endvidere anført, at administrationschefkollegiets første konklusion af 26. og 27. juni 1975 vedrørende artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII (herefter benævnt »konklusion af 26. og 27. juni 1975«), som har været gældende i elleve år, indeholdt en langt bredere definition af begrebet international organisation, og at han på grundlag af denne definition uden videre ville have fået tildelt udlandstillægget.
- 25 Han har konkluderet, at konklusionen af 28. maj 1986, som danner grundlag for den anfægtede afgørelse, indeholder en definition eller fortolkning af begrebet »international organisation«, der er uforenelig med den pågældende vedtægtsbestemmelse, hvorfor de anfægtede afgørelser bør annulleres.
- 26 Kommissionen har svaret, at artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII tager sigte på situationer, hvor en tjenestemand ikke kan betragtes som havende varig tilknytning til tjenestelandet. Der er imidlertid en væsentlig forskel mellem situationen for en tjenestemand, der arbejder for en offentlig international organisation, og situationen for en tjenestemand, der arbejder for en privatretlig international forening, også selv om denne har medlemmer af forskellige nationaliteter.
- 27 Kommissionen har efter at have påpeget de forskelle, der ud fra et retligt synspunkt er mellem en offentlig international organisation og en privatretlig international forening som CEN, anført, at i praksis er den, der arbejder for en international organisation eller en ambassade, på en vis måde adskilt fra den stat, på hvis område han gør tjeneste. Denne tjenestemand etablerer på grund af sin status, sit arbejde og sine interesser ingen egentlige kontakter til dette land og får således ingen varig tilknytning hertil.
- 28 Ifølge Kommissionen forholder det sig helt anderledes med en person, der i et bestemt land skal arbejde for et privatretligt selskab eller en privatretlig forening, der fuldt ud er underkastet dette lands love. Dette er tilfældet med sagsøgeren, idet CEN, for hvilken han har arbejdet siden den 1. januar 1984, er en belgisk interna-

tional forening, der ikke arbejder med gevinst for øje, som har sæde i Bruxelles og fuldt ud er underkastet belgisk lovgivning. Siden denne dato har sagsøgeren således boet og arbejdet i Bruxelles uden at nyde fordel af de privilegier og immuniteter, der kendetegner situationen for de højtstående tjenestemænd, der arbejder i en international organisation.

29 Følgelig finder Kommissionen, at fortolkningen i konklusionen af 28. maj 1986 svarer til definitionen på en offentlig international organisation og nøje tager hensyn til de offentlige internationale organisationers særlige retsstilling og den særlige situation, deres tjenestemænd befinder sig i.

30 Kommissionen har tilføjet, at denne fortolkning nøje er i overensstemmelse med baggrunden for undtagelsen i artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, således som det fremgår af Domstolens og Rettens praksis. Det afgørende kriterium for retten til udlandstillæg er tjenestemandens sædvanlige opholdssted før tiltrædelsestidspunktet (se Domstolens domme af 20.2.1975, sag 21/74, Airola mod Kommissionen, Sml. s. 221, og sag 37/74, Van den Broeck mod Kommissionen, Sml. s. 235). Udlændighedsbegrebet afhænger således af tjenestemandens personlige forhold, dvs. det omfang, i hvilket han er integreret i sine nye omgivelser, f.eks. ved at han har haft bopæl på varig måde eller udøvet sit hovederhverv på det pågældende sted (se senest Domstolens dom af 10.10.1989, sag 201/88, Atala mod Kommissionen, Sml. s. 3109).

Rettens bemærkninger

31 Retten fastslår, at det forelagte spørgsmål vedrører fortolkningen af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII, ifølge hvilken udlandstillægget tildeles den »tjenestemand, der ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og [som] i den femårsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område. Ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation«.

- 32 Det bemærkes, at sagsøgeren har påberåbt sig den fortolkning af denne bestemmelse, der er givet i konklusionen af 26. og 27. juni 1975, mens Kommissionen har påberåbt sig fortolkningen i konklusionen af 28. maj 1986. Ifølge den første fortolkning skal man ved anvendelsen af artikel 4 i vedtægtens bilag VII betragte organisationer, der opfylder følgende kriterier, som internationale organisationer: De skal »være internationale i deres sammensætning, dvs. have medlemmer fra forskellige lande og være åbne for tilsvarende organisationer i forskellige lande; b) udøve international virksomhed af almen interesse, navnlig på det politiske, økonomiske, sociale, humanitære, videnskabelige og kulturelle område; c) have varig karakter og en velordnet struktur, som giver medlemmerne ret til periodisk at udpege organisationens ledere (fast sæde, sekretariat osv.); d) arbejde uden gevinst for øje«. Ifølge den anden fortolkning skal organisationer, der opfylder det ene kriterium, »at være oprettet af stater eller af en organisation, der selv er oprettet af stater«, betragtes som internationale organisationer.
- 33 Ved afgørelsen af dette fortolkningsspørgsmål må der for det første henvises til ordlyden af artikel 4, stk. 1, litra a), i vedtægtens bilag VII og til baggrunden for bestemmelsen, for det andet til bestemmelsens formål og for det tredje til Kommissionens egen fortolkning af bestemmelsen.
- 34 For så vidt angår for det første ordlyden af og baggrunden for denne bestemmelse fastslår Retten på den ene side, at den indgår i en artikel, der omfatter tre punkter. I det første fastsættes den betingelse, tjenestemanden principielt skal opfylde for at få ret til udlandstillægget, nemlig aldrig at have haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste; i det andet punkt bestemmes det som undtagelse fra dette princip, at den tjenestemand, der i den femårsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område, ikke har krav på udlandstillægget; i det tredje punkt fastsættes en undtagelse fra denne undtagelse, nemlig at der skal ses bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation. Det følger heraf, at denne bestemmelse, der er en undtagelse fra en undtagelse, må fortolkes bredt.

- 35 På den anden side fastslår Retten, at der henvises til »internationale organisationer« såvel i litra a) som i litra b) i artikel 4, stk. 1, i bilag VII. Ifølge litra a) kan tjenestemanden i »de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation«, opnå udlandstillægget, også selv om han i den femårsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde i tjenestelandet. Ifølge litra b) bevirker »tjenestuedøvelse for en stat eller en international organisation« derimod, at den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i sit tjenesteland, men som på varig måde i en vis periode har boet uden for dette lands område, ikke har krav på udlandstillæg.
- 36 Det må fremhæves, at formuleringen »tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for ... en international organisation« er meget bredere end »tjenestuedøvelse for ... en international organisation«, og at vedtægtens forfattere følgelig har anvendt en bred formulering, når de har tildelt tjenestemændene udlandstillægget, men en mere restriktiv formulering, når de har ønsket at fratage dem retten til tillægget.
- 37 Heraf følger, at lovgiver har haft til hensigt, at så mange som muligt skulle kunne få udbetalt udlandstillægget.
- 38 For det andet må det, for så vidt angår formålet med artikel 4, stk. 1, i vedtægtens bilag VII i Domstolens fortolkning, fastslås, at begge parter har påberåbt sig denne fortolkning til støtte for deres anbringender.
- 39 Retten finder, at formålet med udlandstillægget er at opveje de særlige byrder og ulemper, der er forbundet med varig udøvelse af et erhverv i et land, som tjenestemanden ikke har haft nogen varig tilknytning til før sin tiltrædelse af tjenesten. Der ydes således kun kompensation for udgifterne ved tiltrædelsen af tjenesten én gang, nemlig når tjenestemanden bliver tilknyttet et bestemt sted. Kompensation ydes i form af godtgørelse af flytteudgifterne og bosættelsesgodtgørelse. Udlandstillægget

udbetales derimod i hele tjenesteperioden, også selv om tjenestemanden har kunnet integrere sig i tjenestelandet.

- 40 Det må erkendes, at en persons udlændighed er uafhængig af den særlige status, vedkommende har i medfør af folkeretten som ansat i en offentlig international organisation. Således kan vedkommende have bopæl i udlandet uden at have særlig status, ligesom han kan have denne særlige status uden faktisk at være flyttet til udlandet (se herom ovennævnte Nuñez-dom).
- 41 Det følger heraf, at begrebet international organisation, som anvendt i artikel 4, stk. 1, litra a), sidste punktum, i vedtægtens bilag VII, heller ikke i denne forbindelse kan fortolkes snævert.
- 42 Retten bemærker for det tredje dels, at Kommissionen i retsmødet har erklæret, at konklusionen af 26. og 27. juni 1975 ikke er ulovlig — hvilket bekræftes af Rettens dom af 27. marts 1990 (sag T-123/89, Chomel mod Kommissionen, Sml. II, s. 131, præmis 34), ifølge hvilken der er tale om en »lovmæssig afgørelse«, dels, at Kommissionen samtidig har erklæret, at konklusionen af 28. maj 1986 ligesom konklusionen af 26. og 27. juni 1975 blot er en fortolkning af den pågældende vedtægtsbestemmelse og ikke en almindelig gennemførelsesbestemmelse som omhandlet i vedtægtens artikel 110, stk. 2.
- 43 Som det fremgår af ovenstående sammenligning af de to fortolkninger, begrænser konklusionen af 28. maj 1986 i væsentlig grad antallet af personer, der har ret til udlandstillæg, i forhold til konklusionen af 26. og 27. juni 1975, som Kommissionen har anvendt i næsten elleve år.

- 44 Det skal herved bemærkes, at en fortolkning givet af kollegiet af administrationschefer, som ikke er blevet bekendtgjort og ikke har været genstand for de høringer, der er fastsat i vedtægtens artikel 110, stk. 1, ikke kan begrænse gruppen af personer, der har fordel af en vedtægtsbestemmelse, i forhold til samme kollegiums tidligere fortolkning, hvis lovlighed som nævnt ikke er bestridt. En sådan ændring, der berører antallet af personer, der har fordel af den fortolkede bestemmelse, kan under ingen omstændigheder begrundes alene med »et ønske om klarhed og forenkling«.
- 45 Det fremgår af det ovenfor anførte, at den begrænsning af antallet af modtagere af udlandstillægget, der følger af konklusionen af 28. maj 1986, i forhold til det antal modtagere, der følger af konklusionen af 26. og 27. juni 1975, er en fejlagtig fortolkning af fællesskabslovgivers hensigt. Konklusionen af 28. maj 1986 er derfor ulovlig på grund af sine virkninger.
- 46 Da afgørelsen af 11. februar 1991 udelukkende bygger på den fortolkning af artikel 4, stk. 1, litra a), sidste punktum, i vedtægtens bilag VII, der gives i konklusionen af 28. maj 1986, indebærer ulovligheden af denne konklusion nødvendigvis, at den anfægtede afgørelse er ulovlig og bør annulleres.
- 47 I øvrigt er parterne enige om, at CEN er en »international organisation« i henhold til konklusionen af 26. og 27. juni 1975. CEN's status som international organisation bekræftes af, at selv om CEN ganske vist ikke er oprettet af stater eller af internationale organisationer, der er oprettet af stater, er organisationen anerkendt af stater og internationale organisationer, der er oprettet af stater, som f.eks. De Europæiske Fællesskaber, og den har af disse stater og internationale organisationer fået pålagt hverv af almen interesse. Heraf følger, at CEN skal anses for »international organisation« i medfør af artikel 4, stk. 1, litra a), sidste punktum, i vedtægtens bilag VII, og at sagsøgeren har ret til udlandstillæg fra den 1. januar 1991, nemlig datoen for hans tiltrædelse af tjenesten.

- 48 Følgelig bør Kommissionen dømmes til at betale sagsøgeren et beløb svarende til det udlandstillæg, han har krav på, fra den 1. januar 1991 efter fradrag af det beløb, der er blevet tildelt sagsøgeren som særligt udlandstillæg, med tillæg af morarenter fra udlandstillæggets månedlige forfaldsdatoer til betaling finder sted.
- 49 Med hensyn til størrelsen af disse morarenter finder Retten, som Kommissionen også har anført i retsmødet, at den sats på 10%, som kræves af sagsøgeren, er for høj og bør nedsættes til 8% p.a.
- 50 Det skal i denne forbindelse tilføjes, at det fremgår af stævningen, at kravet om betaling af morarenter alene er gjort gældende, såfremt den anfægtede afgørelse annulleres, således at det ikke nødvendigvis allerede burde have været udtrykkeligt fremsat i den klage, sagsøgeren indgav til Kommissionen (Domstolens dom af 9.3.1978, sag 54/77, Herpels mod Kommissionen, Sml. s. 585, præmis 17).

Sagens omkostninger

- 51 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, og sagsøgeren har påstået Kommissionen dømt til at betale sagens omkostninger, bør Kommissionen tilpligtes at betale samtlige omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Femte Afdeling)

1) Kommissionens afgørelse af 11. februar 1991 om ikke at udbetale sagsøgeren udlandstillæg annulleres.

2) Kommissionen dømmes til at betale sagsøgeren et beløb, der svarer til udlandstillægget, fra den 1. januar 1991 efter fradrag af det beløb, der allerede er udbetalt til sagsøgeren som særligt udlandstillæg, med tillæg af morarenter 8% p.a., fra udlandstillæggets respektive forfaldsdatoer til betaling finder sted.

3) Kommissionen betaler samtlige sagens omkostninger.

Barrington

Lenaerts

Kalogeropoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 30. marts 1993.

H. Jung

D.P.M. Barrington

Justitssekretær

Afdelingsformand